

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 77.547 van 10 december 1998
in de zaak A. 52.032/VII-12.008.**

In zake : Lucas SNELS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Lucas SNELS op
1 juni 1993 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van de beslissing van de Gemeenschapsminister
van leefmilieu en huisvesting van 2 april 1993 waarbij
hem na beroep de vergunning wordt geweigerd voor de
uitbreiding van een bestaand varkensbedrijf van
3.120 varkens tot in totaal 4.710 varkens met bijhorende
mestopslag, voedersilo's en stookolietank op de percelen
kadastraal gekend onder sectie A, nrs. 261d en 261e te
Minderhout-Hoogstraten;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-
auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 12 februari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 9 september 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 oktober 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DE WAELE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat M. COTTIELS die, loco Advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. SOUBRON, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 11 december 1997 in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker baat een veehouderij uit aan de Princeven, nr. 4 te 2322 Minderhout-Hoogstraten. Naast runderen worden in de inrichting hoofdzakelijk varkens gehouden.

Op 2 april 1992 dient hij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een milieuvergunningsaanvraag in voor de uitbreiding van zijn inrichting met een nieuwe stal voor 1.590 varkens (waaronder 402 zeugen) en 1.320 biggen van minder dan tien weken, de opslag van 4.392 m³ mest, de opslag van 80 ton voeder in silo's, elektrische motoren van circa 22 kW en een bovengrondse opslagtank voor 8.000 liter stookolie.

1.2. Met een besluit van 30 juli 1992 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de gevraagde vergunning. Het weigeringsmotief wordt ontleend aan de ligging van het landbouwbedrijf in een gebied dat bijzondere bescherming vereist tegen bodem-, grond- en oppervlaktewaterverontreiniging.

1.3. Met een op 2 november 1992 gedagtekende en aangetekend verstuurde brief tekent de raadsman van verzoeker bij de Gemeenschapsminister van leefmilieu beroep aan tegen voornoemd weigeringsbesluit.

1.4. In het kader van de beroepsprocedure worden verscheidene adviezen uitgebracht.

a. Het bestuur ruimtelijke ordening verleent op 18 december 1992 een principieel gunstig advies. In dat advies wordt medegedeeld dat het landbouwbedrijf volgens het gewestplan Turnhout, vastgesteld bij koninklijk besluit van 30 september 1977, gelegen is in agrarisch gebied op een afstand van circa 800 m van een waterwinningsgebied.

b. Op 22 januari 1993 adviseert het bestuur milieuvergunningen het beroepen besluit van de bestendige deputatie te bevestigen.

c. Door de gewestelijke milieuvergunningscommissie wordt op 12 februari 1993 voorgesteld om het beroep ongegrond te verklaren en het beroepen besluit te bevestigen.

1.5. Met het thans bestreden besluit van 2 april 1993 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting wordt het beroep van verzoeker ongegrond verklaard. Het beroepen besluit wordt integraal bevestigd;

2. De gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert

"van de artikelen 23 §2 en 25 §1 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985, en artikel 52 sub 5 a van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 (VLAREM), en met toepassing van artikel 107 van de Grondwet.

Doordat het beroep bij de Vlaamse Executieve aangetekend werd verstuurd op dinsdag 3 november 1992 en dus ontvangen werd op woensdag 4 november 1992, en de bestreden beslissing dateert van 2 april 1993, en pas middels een schrijven gedateerd 7 april 1993 aan beroeper werd genotificeerd op 16 april 1993.

Terwijl het bestuur volgens vermelde bepalingen over een dwingende termijn van vijf maand, te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep, beschikt om over het beroep te oordelen, bij gebreke waarvan beroeper een stilzwijgende vergunning heeft bekomen.

En terwijl deze dwingende wettelijke termijn in elk geval overschreden is, daar de beslissing niet alleen moet genomen zijn, doch ook aan de aanvrager genotificeerd moet zijn (vgl. R.v.St. VERMER, nr.22072, 23 februari 1982; R.v.St. SCHOONBROODT, nr.22777, 17 december 1982; R.v.St. NIHOUL, nr.23645, 8 november 1983; R.v.St. MUSIALSKI en PIRAUX, nr.27892; 13 mei 1987; R.v.St. HERMAN-MICHIELENS, nr.28061, 10 juni 1987; R.v.St. BEIRENS en VANDENAUWEELE, nr.30158, 26 mei 1988 en nr.30840, 22 september 1988; R.v.St. n.v. DEOM, nr.39301, 5 mei 1992).

En terwijl deze dwingende wettelijke termijn overschreden is, daar de beslissing niet binnen de gestelde termijn aan beroeper genotificeerd werd (3 november 1992-16 april 1993).

En terwijl de bijkomende termijn van tien dagen om de beslissing aan de aanvrager te notificeren zoals gesteld in artikel 52 sub 5 b van het Vlarem-besluit van 6 februari 1991 tevens overschreden werd (2 april 1993 - 16 april 1993), en bovendien manifest onwettig is en met toepassing van artikel 107 van de Grondwet dient geweerd te worden, wegens strijdigheid met enerzijds de artikelen 23 §2 en 25 §1 van het milieuvergunningsdecreet en anderzijds artikel 24 §2 van het milieuvergunningsdecreet, dat de Vlaamse Executieve enkel opdracht geeft om de modaliteiten te regelen van bekendmaking van het beroep, en niet de uitspraak ingevolge beroep.

En terwijl het omwille van de rechtszekerheid behoort deze manifest laattijdige beslissing uit het rechtsverkeer te verwijderen";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord doet gelden wat volgt :

"Het administratief beroep werd bij aangetekende brief van Mter. M. DENYS gedateerd op 02.11.1992 op 03.11.1992 verstuurd en ontvangen op 05.11.1992 (zie stuk 7 van het administratief dossier - pagina 2, 3de paragraaf).

De behandelingstermijn vangt aan op 05.11.1992. Binnen een termijn van 5 maanden (artikel 52,3° titel I van het Vlarem) dient de Vlaamse Minister uitspraak te doen op uiterlijk 05.04.1993. Het bestreden besluit dateert van 02.04.1993 zodat voormelde bepaling werd nageleefd en evenmin artikel 52 sub 5a van titel I van het Vlarem is geschonden. Gezien de Vlaamse Minister binnen de termijn van 5 maanden uitspraak heeft gedaan, heeft verzoeker geen stilzwijgende vergunning bekomen.

De notificatietermijn van 10 dagen zoals bepaald in artikel 52,5° b van titel I van het Vlarem is geen vervaltermijn gezien deze bepaling - in tegenstelling tot artikel 52,5°a - geen sanctie bij termijnsoverschrijding stipuleert.

Bovendien, gelet op het vorenstaande, is artikel 52,5°b niet van toepassing. Blijkens artikel 52,4°a dient de beslissing van de Minister binnen een termijn van 10 dagen betekend te worden aan de burgemeester.

Ook deze bepaling voorziet geen sanctie bij tardiviteit.

Uit dit alles dient geconcludeerd dat de 10-dagen termijn van notificatie geen vervaltermijn is doch eerder een termijn van orde. Bovendien ziet de verwerende partij niet in dat een zeer kleine overschrijding van deze termijn de belangen van de verzoeker zou kunnen schaden.

Van onwettigheid van artikel 52 sub 5b van titel I van het Vlarem is geen sprake. Artikel 24§2 van het MVD bepaalt dat de Vlaamse Executieve niet alleen de bekendmaking doch ook de behandeling van het beroep regelt. De notificatie van een beroepsbeslissing kan aanzien worden als een onderdeel van de behandeling van een beroep en derhalve heeft de Vlaamse Executieve de bevoegdheid (decretale grondslag artikel 24§2 MVD) de beroepsbeslissing te betekenen. Het aangevoerde middel is niet gegrond";

2.1.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord als volgt repliceert :

"Tegenpartij slaagt er niet in de stelling te ontkrachten dat beroeper over een stilzwijgende vergunning beschikt ingevolge het overschrijden van de beslissingstermijn door de minister.

Chronologisch hebben zich de volgende feiten voorgedaan.

Het beroep bij de Vlaamse Regering is aangetekend verstuurd op dinsdag 3 november 1992, en werd dus ontvangen op woensdag 4 november 1992.

De bestreden beslissing dateert van 2 april 1993, en werd middels een schrijven dd. 7 april 1993 aan beroeper genotificeerd op 16 april 1993.

Beroeper stuurde in bijlage van het beroep tot nietigverklaring copie mee van de verzendingsomslag waarmee de bestreden beslissing opgestuurd werd.

Op deze briefomslag staat duidelijk de poststempel op datum van 15 april 1993 te lezen.

Volgens de artikelen 23 §2 en 25 §1 van het milieuvergunningsdecreet beschikt de minister over een termijn van vijf maand vanaf de datum van ontvangst van het beroep om over het beroep te oordelen, bij gebreke waarvan beroeper beschikt over een stilzwijgende vergunning.

Volgens de bepalingen van het decreet moet de beslissing niet alleen binnen die termijn genomen zijn, doch ook aan de aanvrager genotificeerd worden.

De termijn van vijf maand is immers voorgeschreven in het voordeel van de rechtsonderhorige, die aldus een wettelijke waarborg heeft dat hij binnen deze termijn een beslissing over zijn beroep kan verwachten.

Het is logisch dat deze door het decreet als absoluut gestelde termijn niet door de uitvoerende macht kan verlengd worden, indien daartoe geen uitdrukkelijke uitvoeringsbevoegdheid wordt gegeven in het decreet.

Zoals hierna blijkt, werd in elk opzicht de door het decreet voorgeschreven termijn door de bestreden beslissing overschreden.

Vooreerst is de termijn van vijf maand overschreden wat betreft het ter kennis brengen van de beslissing (4 november 1992 - 16 april 1993).

En ten tweede werd ook de bijkomende notificatietermijn van 10 kalenderdagen niet nageleefd (3 april 1993-16 april 1993).

Tegenpartij erkent in de memorie van antwoord dat de notificatietermijn van 10 dagen werd overschreden, doch betoogt dat deze termijn slechts een termijn van orde zou zijn en geen vervaltermijn.

Deze interpretatie gaat evenwel lijnrecht in tegen de constante rechtspraak van de Raad van State in dit verband (zie o.a. R.v.St. n.v. MAES, nr.43177, 3 juni 1993; R.v.St. bvba DE PIJL, nr.43462, 24 juni 1993; R.v.St. bvba RENO AMUSEMENT PARK, nrs.43463 en 43464, 24 juni 1993; R.v.St. VAESSEN, nr.43550, 30 juni 1993) :

'Dat de rechtszekerheid die artikel 25 §1 van het decreet de vergunningaanvrager beoogt te geven niet alleen vereist dat de beslissing in beroep tijdig wordt genomen, maar ook dat deze tijdig ter kennis van de aanvrager wordt gebracht; dat het voorstaan van een andere oplossing zou leiden tot een volledige uitholling van de door de decreetgever nagestreefde rechtszekerheid; dat om voormelde redenen aangenomen dient te worden dat bij gebreke van betekening van een beslissing binnen een termijn van vijf maanden en tien kalenderdagen na de ontvangst van het beroep, de vergunningaanvrager er rechtmatig kan van uitgaan dat de vergunning stilzwijgend werd verkregen'.

De enige mogelijke conclusie is dan ook dat beroeper overeenkomstig de artikelen 23 §2 en 25 §1 van het milieuvergunningsdecreet beschikt over een stilzwijgende milieuvergunning.

Het middel is gegrond";

2.1.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie betoogt dat aangezien het beroepschrift met een ter post aangetekend schrijven op dinsdag 3 november 1992 werd verstuurd, er mag worden van uitgegaan dat het beroepschrift op woensdag 4 november 1992 werd ontvangen; dat hij eraan toevoegt dat uit de poststempel aangebracht op het bewijs van aangetekende zending blijkt dat de afgifte op het postkantoor is gebeurd tussen 15 h en 16 h, dit is tijdens de normale openingsuren, en dat de op het kabinet aangebrachte ontvangststempel waaruit zou moeten blijken dat het beroepschrift op 5 november 1992 werd ontvangen geen ernstige aanwijzing oplevert dat het beroepschrift inderdaad op die

datum zou zijn ontvangen; dat hij dan ook zijn standpunt aanhoudt dat de aanvangsdatum voor de berekening van de beslissings- en notificatietermijn 4 november 1992 is, zodat de bestreden beslissing aan verzoeker te laat werd genotificeerd op 16 april 1993;

2.1.5. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie doet gelden dat in het arrest nr. 40.168, p.v.b.a. HERENTALSE METAALWERKEN LEYSEN, van 27 augustus 1992 werd aangenomen dat de betekening mogelijk met een dag vertraging kan geschieden; dat, voorts, zij nog betoogt :

"De verzoekende partij die een aan voormelde feitelijkheden ontleend middel ontwikkelde dient bij het bevoegde postkantoor waar zij haar aangetekende zending aan toevertrouwde, het bewijs op te vragen op welke dag deze zending werd besteld aan de geadresseerde, dit temeer het 'vermoeden' dat de brief 's anderendaags werd aangeboden door bepaalde aanduidingen ongedaan werd gemaakt. Bij ontstentenis van overlegging van enig desbetreffend bewijsstuk zal dienen besloten te worden dat de bestreden beslissing binnen de decretale en reglementaire termijn van vijf maanden en tien dagen niet alleen werd genomen doch tevens werd ter kennis gebracht aan de verzoeker";

2.1.6.1.1. Overwegende dat niet wordt betwist dat het bestreden besluit werd genomen binnen de door artikel 23, § 2, van het milieuvergunningsdecreet opgelegde termijn van vijf maanden na ontvangst van de beroepschriften; dat de betwisting zich situeert op volgende punten :

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing had krachtens de artikelen 23, § 2 en 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet aan verzoeker moeten zijn betekend binnen vijf maanden te rekenen vanaf de ontvangst van het beroep, bij gebreke waarvan de beroeper een stilzwijgen-

de vergunning heeft bekomen; de bestreden beslissing werd niet aan verzoeker genotificeerd binnen die termijn; de bijkomende termijn van tien dagen waarin Vlarem I voorziet om de beslissing aan de aanvrager te notificeren [bedoeld wordt artikel 52, 4°, c),] is onwettig wegens strijdigheid enerzijds met de artikelen 23, § 2 en 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet, anderzijds met artikel 24, § 2, van hetzelfde decreet "dat de Vlaamse Executieve enkel opdracht geeft om de modaliteiten te regelen van bekendmaking van het beroep en niet de uitspraak ingevolge beroep".

Tweede onderdeel (subsidiair)

De reglementaire termijn van tien kalenderdagen na datum van de bestreden beslissing om deze aan de exploitant te betekenen werd overschreden.

Daar het beroepschrift moet worden geacht te zijn ontvangen geweest op 5 november 1992, want ter post afgegeven op 4 november 1992, en de bestreden beslissing aan verzoeker op 15 april 1993 werd betekend, werd zelfs de door de verwerende partij vooropgestelde termijn van vijf maanden en tien dagen overschreden;

2.1.6.1.2. Overwegende dat uit voorgaande argumenten verzoeker concludeert dat hij over een stilzwijgende milieuvergunning beschikt;

2.1.6.2. Overwegende dat artikel 23, § 2, van het milieuvergunningsdecreet de termijn bepaalt waarbinnen de Vlaamse regering uitspraak doet op een beroep ingediend tegen een in eerste aanleg door de bestendige deputatie genomen beslissing over een vergunningsaanvraag; dat artikel 25, § 1, van hetzelfde decreet bepaalt dat de vergunning geacht wordt te zijn bekomen wanneer binnen de opgelegde termijn geen uitspraak is

gedaan, in het geval dat in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd of geen tijdige uitspraak werd gedaan; dat geen van beide bepalingen een termijn vastleggen voor het ter kennis brengen van de beslissing over het beroep; dat zij alleen de termijn betreffen om de beslissing te nemen, m.a.w. om uitspraak over het beroep te doen en geenszins inhouden dat de beroepstermijn binnen de aldaar bepaalde termijn voor uitspraak ook moet ter kennis gebracht zijn; dat dienvolgens artikel 52, 4°, c), van VLAREM I naar luid waarvan de beslissing over het beroep aan de exploitant moet worden betekend binnen tien kalenderdagen na het nemen van die beslissing niet met die artikelen in strijd kan zijn; dat dezelfde bepaling van VLAREM I evenmin in strijd is met artikel 24, § 2, van het milieuvergunningsdecreet dat stelt dat de Vlaamse regering de wijze regelt waarop het beroep moet worden bekendgemaakt en behandeld; dat immers het bepalen van de termijn om een beroepsbeslissing ter kennis te brengen van de betrokken personen en instanties moet worden beschouwd als het regelen van een aspect van de behandelingsprocedure van het beroep; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

2.1.6.3.1. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, te weten de overschrijding van de reglementaire betekeningstermijn van tien dagen, dat artikel 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt dat, wanneer binnen de vastgestelde termijn geen uitspraak is gedaan, de vergunning wordt geacht te zijn verkregen en de exploitatie mag worden gestart met eerbiediging van de algemene en de sectorale voorwaarden indien in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd of indien er geen uitspraak werd gedaan binnen de vastgestelde of verlengde termijn; dat de strenge sanctie die artikel 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet stelt op het niet tijdig beschikken op een door de vergunningsaanvrager tegen een weigeringsbeslissing ingediend beroep -te weten het verkrijgen van een

stilzwijgende vergunning- redelijkerwijze en rekening gehouden met de bedoeling welke aan die decreetsbepaling ten grondslag ligt, moet worden doorgetrokken tot de in artikel 52, 4°, c), van VLAREM I bepaalde termijn van tien kalenderdagen binnen welke de beslissing aan de exploitant moet worden verzonden, met name in de gevallen waarin de kennisgeving van de beslissing niet plaatsvond binnen een termijn van vijf maanden en tien kalenderdagen na de ontvangst van het beroep; dat, daarentegen, die termijn van tien kalenderdagen waarbinnen de beslissing moet worden verzonden als een termijn van orde moet worden beschouwd wanneer de tijdig in beroep genomen beslissing binnen een tijdspanne van vijf maanden en tien kalenderdagen, te rekenen vanaf de ontvangst van het beroep, aan de aanvrager wordt verzonden;

2.1.6.3.2. Overwegende dat, zoals verzoeker in zijn laatste memorie stelt, uit de poststempel aangebracht op het bewijs van aangetekende zending, blijkt dat de afgifte van het beroepschrift op het postkantoor is gebeurd op 3 november 1992 tussen 15 h en 16 h; dat 1 november 1992 viel op een zondag en dat maandag 2 november 1992 voor de diensten van het Rijk een feestdag was; dat gelet op het gegeven dat de postdiensten die dagen gesloten waren -met uitzondering van een aantal loketten op 2 november 1992-, het niet onwaarschijnlijk is dat deze op 3 november 1992 te kampen hadden met een vertraagde werking in hun bestellingen; dat daarbij komt dat het beroepschrift pas in de late namiddag op de post werd afgegeven; dat die beide specifieke elementen in acht genomen, het niet onaannemelijk is dat het beroepschrift de verwerende partij niet de dag na afgifte op 4 november 1992 heeft bereikt, maar dat het met een dag vertraging op 5 november 1992 werd aangeboden; dat verzoeker als afzender van de aangetekende zending voor wie de waarborgen van de aangetekende zending zijn ingesteld,

dan ook ter weerlegging van het verweer van de verwerende partij en ter ondersteuning van zijn middel het bewijs van afgifte van de kwestieuze zending bij het bevoegd postkantoor had kunnen opvragen; dat nu hij dat niet heeft gedaan en niets er op wijst dat de op het kabinet aangebrachte ontvangststempel werd gemanipuleerd, te meer daar in het bestreden besluit van 2 april 1993 eveneens als datum van ontvangst van het beroepsschrift 5 november 1992 staat vermeld en op datum van het bestreden besluit was voldaan aan de opgelegde beslissingstermijn van vijf maanden ongeacht of de uiterste termijn 4 dan wel 5 november 1992 was, er kan worden van uitgegaan dat de op 3 november 1992 in de late namiddag op het postkantoor afgegeven zending door de verwerende partij op 5 november 1992 in ontvangst werd genomen; dat dienvolgens de termijn van vijf maanden en tien dagen voorgeschreven door artikel 52, 4°, c), van VLAREM I een aanvang heeft genomen op 6 november 1992 en liep tot en met 15 april 1993;

2.1.6.3.3. Overwegende dat de bestreden beslissing werd genomen op 2 april 1993, dus binnen de vervaltermijn van vijf maanden, en aan verzoeker werd betekend op 15 april 1993, dus binnen de termijn van vijf maanden en tien dagen, te rekenen vanaf de ontvangst van het beroep op 5 november 1992;

2.1.6.3.4. Overwegende dat gelet op hetgeen voorafgaat de termijn van tien dagen waarbinnen de beslissing diende te worden betekend, als een termijn van orde en niet als een vervaltermijn moest worden beschouwd; dat het tweede onderdeel niet gegrond is;

2.1.6.4. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker in het zesde middel de schending aanvoert

"van artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en met toepassing van artikel 107 van de Grondwet.

Doordat de bestreden beslissing gesteund wordt op afstands- en verbodsbepalingen uit het Besluit van de Vlaamse Executieve van 7 januari 1992, zoals gewijzigd bij Besluit van 31 juli 1992.

Terwijl deze reglementaire besluiten nooit aan het voorafgaandelijk advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State zijn voorgelegd.

En terwijl in casu de Executieve bezwaarlijk de hoogdringendheid kan inroepen, gezien tussen de datum van goedkeuring van het besluit en de datum van publicatie in het Belgisch Staatsblad praktisch een vol jaar verlopen is (zie voor een gelijkaardig geval R.v.St. Orde van Architecten, nr.33050, 21 september 1989).

En terwijl deze besluiten dan ook manifest onwettig zijn, en met toepassing van artikel 107 van de Grondwet dienen geweerd te worden.

En terwijl de bestreden beslissing in haar totaliteit onwettig is doordat ze volledig steunt op bepalingen uit het onwettige VLAREM II-besluit";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij als volgt repliceert :

"Belangrijk is het antwoord op de vraag of de bestreden beslissing gesteund is op de bepalingen van titel II van het Vlarem. Bij lezing van het aangevochten besluit lijkt dit niet zo. In de aanhef van het Ministerieel Besluit dd. 02.04.1993 wordt niet verwezen naar het Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 07.02.1992 zoals gewijzigd bij besluit van 31.07.1992. Evenmin kan uit de tekst van het besluit zelf afgeleid worden dat het gesteund is op de reglementering van titel II van het Vlarem, meer speciaal artikel 357 (verbod- en afstandsregels).

Het besluit stelt letterlijk op dit vlak (zie pagina 4 paragraaf 7 en pagina 5 paragraaf 1) '... volgens de huidige gehanteerde technische criteria, zoals vervat in artikel 357 ...'.

De afwijzing van de aanvraag is dus gedeeltelijk (ook omwille van ecologisch niet verantwoorde afzet van mestoverschot) gebeurd op grond van de niet vervulling van de technische criteria die de overheid heeft opgelegd. Dergelijke criteria kunnen door de overheid steeds worden opgelegd met het oog op de bescherming van het leefmilieu meer speciaal in casu de bescherming van de bestemmingsgebieden waaronder

een waterwinningsgebied, een woongebied en een woonuitbreidingsgebied.

Het middel mist dan ook feitelijke grondslag en is niet gegrond";

2.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord doet gelden dat het betoog van de verwerende partij eenvoudig kan worden weerlegd door "verwijzing naar enkele passages in het bestreden besluit met betrekking tot de afstandsregels en de kwetsbare zones, waar uitdrukkelijk verwezen wordt naar het VLAREM II-besluit (p. 4 en 5 van het besluit)"; dat wat het weigeringsmotief inzake de mestafzet betreft, hij verwijst naar zijn zevende middel;

2.2.4.1. Overwegende dat in het bestreden besluit de weigering van de gevraagde vergunning onder meer is gesteund op volgend motief :

"Overwegende dat de inrichting is gelegen in een kwetsbare zone die vanuit milieu-oogpunt qua verontreiniging (van) grond- en oppervlaktewater een zeer bijzondere bescherming vergt, met name de zone 'Hoogstraten'; dat volgens de huidige gehanteerde technische criteria, zoals vervat in artikel 357 van titel II van het Vlarem, een bestaande gemengde veehouderij gelegen in een dergelijke zone vanuit milieuhygiënisch oogpunt nog slechts kan uitbreiden in zoverre het een gesloten varkenshouderij betreft met maximum 1.350 varkens, zeugen inbegrepen; dat de bestaande vergunde inrichting reeds 600 varkens omvat;

dat de stallen daarenboven gelegen zijn op circa 1.375 m van een woongebied (ander dan een woongebied met landelijk karakter), circa 2.250 m van een woonuitbreidingsgebied, circa 1.500 m van een recreatiegebied en op circa 800 m van een waterwinningsgebied; dat de inrichting waarvoor de aanvrager vergunning beoogt te bekomen, te weten in totaal 4.710 varkens ouder dan 10 weken, waarvan 922 zeugen, geen gesloten karakter heeft en bijgevolg biggen naar andere bedrijven dient af te voeren;

dat de ligging van de inrichting, mede gelet op het grote aantal varkens, volgens de huidige gehanteerde technische criteria, zoals vervat in artikel 357 van titel II van het VLAREM, op een te geringe afstand is gelegen van voormelde bestemmingsgebieden";

2.2.4.2. Overwegende dat in weerwil van het betoog van de verwerende partij, bovenstaand weigeringsmotief ontegensprekelijk blijkt te zijn gesteund op artikel 357 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (het oude VLAREM II); dat evengenoemd besluit door het arrest nr. 52.260, v.z.w. Koninklijk Verbond der Belgische Schuttersverenigingen, van 16 maart 1995, nietig werd verklaard; dat het aldus met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is genomen en geacht moet worden nooit te hebben bestaan; dat dienvolgens het weigeringsmotief dat een milieuvergunningaanvraag niet voldoet aan een verbods- of afstandsregel van het vernietigde VLAREM II onwettig is; dat het middel gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat het zevende middel is gericht tegen volgend tweede en laatste weigeringsmotief, opgenomen in de bestreden beslissing :

"Overwegende dat de jaarlijkse dierlijke mestproduktie van de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd, zou oplopen tot 36.962 kg P_2O_5 respectievelijk 73.419 kg stikstof; dat met een bemestingsnorm van 200 kg P_2O_5 /ha/jaar vanuit oogpunt van ecologisch aanvaardbare mestuitspreiding hiervoor een oppervlakte cultuurgrond is vereist van ten minste 184,81 ha; dat voormelde afzetmogelijkheid niet is gestaafd door documenten die de gronden waarop de mest zou worden uitgespreid voldoende identificeren noch enig ander alternatief; dat een ecologisch verantwoorde afzet van alle door de inrichting geproduceerde dierlijke mest bijgevolg niet is gewaarborgd; dat het risico dat het bedrijfsmatig mestoverschot ter plaatse zal leiden tot een bijkomende belasting van de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater en deze door verdere verrijking met nitraten zal vervuilen derhalve te groot is";

dat verzoeker aanvoert dat de motiveringsverplichting zoals neergelegd in artikel 17 van het milieuvergunningendecreet, artikel 52, 3° van VLAREM II en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motive-

ring van bestuurshandelingen is geschonden daar de vergunningsaanvrager na de hoorzitting van de gewestelijke milieuvergunningscommissie doch vóór de datum van de bestreden beslissing een mestafnameovereenkomst heeft toegezonden waaruit blijkt dat de mestafzet van de inrichting gedurende twee opeenvolgende jaren zal gewaarborgd zijn;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij daartegen inbrengt dat de vergunningsaanvrager in ieder geval niet beschikt over voldoende eigen cultuurgronden voor een ecologisch verantwoorde mestafzet, dat de gesloten mestafnameovereenkomst "slechts betrekking heeft op een relatief korte periode" en dat "geen zekerheid gegeven wordt voor de volledige duur van de aangevraagde vergunning";

2.3.3. Overwegende, evenwel, dat noch het milieuvergunningsdecreet noch de uitvoeringsbesluiten ervan een bepaling bevatten die voorschrijft dat de aanvrager van een milieuvergunning samen met zijn aanvraag of in de loop van de vergunningsprocedure bewijzen dient voor te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de inrichting te produceren dierlijke mest; dat, op de dag van het bestreden besluit, het meststoffen-decreet van 23 januari 1991 geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag noch verbodsbepalingen die aanleiding kunnen geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning; dat blijkens laatstgenoemd decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan vier mestafzetmogelijkheden voorhanden zijn : het opbrengen op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, ten slotte, afname door de Mestbank; dat in die stand van de wetgeving de overheid derhalve niet de bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een

milieuvergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van één of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken; dat het zevende middel eveneens gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de Gemeenschapsminister van leefmilieu en huisvesting van 2 april 1993 waarbij aan Lucas SNELS na beroep de vergunning wordt geweigerd voor de uitbreiding van een bestaand varkensbedrijf van 3.120 varkens tot in totaal 4.710 varkens met bijhorende mestopslag, voedersilo's en stookolietank op de percelen kadastraal gekend onder sectie A, nrs. 261d en 261e te Minderhout-Hoogstraten.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op tien december 1900 achtennegtig,
door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.